

NHỮNG NGÀY VUI BUỒN CỦA CÁC TIỀN SÁT VIÊN PHÁO BINH VÀ TÔI

CTSQ Trần Anh Tuấn

Chúng tôi những sĩ quan pháo binh vừa tốt nghiệp chung với các Sĩ quan khóa 26 Thủ Đức, tuy nhiên chúng tôi về nhảy dù trễ hơn 1 tháng nên khi vừa về thì họ đã học nhảy dù xong và bổ xung ra các Tiểu đoàn tác chiến của Sư đoàn nhảy dù, 25 Chuẩn úy khóa 26 Thủ Đức vừa tốt nghiệp trường pháo binh tình nguyện về nhảy dù do Đại úy

Sương hướng dẫn từ Dục Mỹ về Sài Gòn, phi cơ đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất tôi nhìn đồng hồ bây giờ là 08 giờ tối của một ngày tháng 5 năm 1968, con đường từ phi trường về trại Hoàng Hoa Thám tối đen như mực chỉ có vài ánh đèn vàng

thoát ra từ những căn nhà không ai biết đó là phòng, trại gì. Xuống xe tất cả vào ở chung 1 nhà lợp tôn, giường 2 tầng, bụng đói meo, sau khi sắp xếp chỗ ngủ chúng tôi được hướng dẫn xuống chợ sư đoàn ăn uống và trở về chỗ ngủ để sáng mai trình diện Thiếu tá Nguyễn văn Tường vị Tiểu Đoàn trưởng mới. Ông dáng người nhỏ con, ban lệnh rõ ràng, nghiêm khắc đầy uy quyền của một Tiểu Đoàn Trưởng Nhảy Dù. Tôi còn nhớ chúng tôi vẫn mặc đồ bộ binh màu xanh chỉ có Chuẩn úy Phúc người đầu tiên mặc đồ hoa, đầu đội mũ đỏ, trên ngực mang băng dù bị ông dũa te tua “các anh chưa phải là nhảy dù, anh tháo nó ra ngay cho tôi, danh dự của người chiến binh nhảy dù là được nhảy ra khỏi cửa phi cơ và an toàn trở về với các đồng đội của mình.” Sau khi ban hành lệnh và các cái, ông cho chúng tôi xuống ban 4 lãnh mấy bộ đồ hoa và 1 đôi giày, có một vài anh em không chịu lãnh đồ hoa này cứ đòi nhận đồ hoa huyết đỏ mới chịu, lại bị một phen lên lớp của ông Trung úy chẳng ra gì. Ông Tiểu Đoàn trưởng cho chúng tôi 2 ngày phép để sau đó hướng dẫn chúng tôi đi thăm pháo đội A2 đang hành quân ven đô nhưng chúng tôi đã thống nhất với nhau 4 ngày sau sẽ lên trình diện và rồi có lẽ làm ông bực mình và lệnh cho ban 1 đưa giấy phạt cho chúng tôi ký. Chuẩn úy Phúc sau này tử trận ở Quảng Trị mùa hè năm 1972. Một số chuẩn úy phải tăng cường hành quân ngay mà chưa được học nhảy dù.

Quả đúng là con người ai cũng có số sướng và khổ như Chuẩn úy Nguyễn văn Lý, về

trình diện chung với chúng tôi, Thiếu tá tiểu đoàn trưởng cho nắm chức vụ trưởng ban quân xa vì anh học trường kỹ thuật ra,

ít ngày sau, anh sửa xong chiếc GMC và lái chạy vòng vòng trong sư đoàn bị an ninh chặn lại và báo về tiểu đoàn thế là anh mất chức, anh bị pháo kích chết khi đang đi tiền sát viên cho Tiểu Đoàn 1/ND, V.C. pháo bằng 130 ly, chỉ có một mình anh ló đầu lên nhìn nên trúng miềng đạn lúc anh đóng chung căn cứ hỏa lực với pháo đội C2 của Trung úy Đàm quang Nhân ở Quảng Trị mùa hè năm 1972. Chuẩn úy Phạm văn Thân đi học trường Cây Mai về nắm ngay chức trưởng ban 2/TĐ, anh người Bắc, mỗi lần đi ghẹo gái anh hay chở tôi đi vì vậy tôi biết khả năng đặc biệt này. Cô gái dù đẹp hay xấu, Nam, Bắc hay Thượng cao nguyên, chỉ cần nghe anh nói lời chào mở đầu là bỏ học theo anh đi ăn kem ngay nhưng anh thua tôi vì anh không tán được con Ba tàu nào ở Chợ Lớn mà anh thì thích gái Tàu. Sau này anh xin ra khỏi binh chủng về tiểu đoàn 61/PB lấy cô vợ người Nam lục tỉnh giữ chồng như giữ vàng ngọc. Người may mắn nữa là Ch/úy Dương ngọc Sơn được du học Mỹ, khóa Radar sau này nhiệm vụ “nặng nề” của anh là ôm cái lều nước trong Sư đoàn chờ V.C. pháo kích đo hướng bắn xác định vị trí rồi báo cáo để phản pháo. Tôi và Ctsq Chuẩn úy Thảo 2 người tăng phái cho pháo đội A1 của trung úy Công, ngày Chúa nhật hai đưa về Saigon chơi mua 1 cây cung đem về pháo đội bắn, ông nhìn thấy chúng tôi chơi bèn lắc đầu đúng là hai thằng Thiếu Sinh Quân con nít, ở pháo đội này có Thiếu úy Thọ sĩ quan tác xạ ,anh chết trận Hạ Lào năm 1971. Một tháng sau Chuẩn úy Thảo ở lại tiểu đoàn 1 pháo binh, tôi trở về Tiểu Đoàn 2 pháo binh, tướng đầu được nghỉ lâu, qua ngày hôm sau được lệnh tăng phái cho Tiểu Đoàn 5 nhảy dù, ông Tiểu Đoàn trưởng là Trung tá Vỹ, một ông tiểu đoàn trưởng nhảy dù già, khó tánh vô cùng, lúc tôi đi tiền sát cho đại đội 53, súng colt 45, nón sắt chưa có cấp phát, đại đội đi ngang qua tiểu đoàn, ông nhìn thấy 3 chúng tôi, gọi đại đội trưởng hỏi 3 thằng “Nghĩa Quân” nào đó tôi nghe ông trả lời ba thầy trò pháo binh,

Ông gọi chúng tôi lại và đưa cho 1 trận. Lần đầu ra quân đã đụng 1 trận ở rừng cao xu Long Khánh đây là lúc gian nan nhất của người tiền sát viên mới ra trường, mặc dầu các điểm cận phòng đã được điều chỉnh nhưng VC nó đâu có đặt súng cối vào các tọa độ cận phòng mà nó tấn công vào chính diện. Sau 1 vài trận tự nhiên mình thấy tin tưởng khả năng của một tiền sát viên từ xác định vị trí lúc di chuyển trong rừng cho đến khi tác xạ chính xác mặc dù nghe miêng đạn bay ào ào nhưng biết chắc là rất chuẩn và an toàn cho tuyến đầu, đặc biệt là lúc ban đêm nghe mảnh đại bác bay thật rùng rợn. Khi về làm sĩ quan tác xạ cho pháo đội A2/ND của Đại úy Nguyễn ngọc Triệu trong cuộc hành quân ở Tây Ninh năm 1969, tiền sát viên là Chuẩn úy cựu Thiếu Sinh Quân Vũ văn Khải chỉ trong 1 đêm anh đánh thức tôi dậy 3 lần để xin tác xạ sau khi bắn và điều chỉnh xong anh lại chúc tôi ngủ ngon, lần thứ tư anh xin tác xạ vào điểm đã điều chỉnh vì VC kéo về đông lắm, tôi biết anh nói dóc nên từ điểm đã điều chỉnh tôi tự kéo lại gần thêm 50 thước và báo “-bắn trả lời, bắn hết và rồi ngưng tác xạ” tiếng nói của anh nghe trong máy thật lớn, tôi biết ban đêm nghe tiếng đại bác nổ lớn và mảnh đạn bay ào ào nghe rất rõ, bên ngoài trung đội họ sợ vắng miêng nên la lên và anh cũng la theo lệnh. Sau đó tôi được ngủ tới sáng, không nghe anh xin bắn nữa, đó là kinh nghiệm của người đã từng đi làm nhiệm vụ tiền sát ở ngoài đại đội xin tác xạ ban đêm.

Chuẩn úy Võ văn Chánh người tỉnh Bình- Dương, hiền như cục bột, anh có cái duyên đặt biệt với VC, anh đi Tiền sát viên đại đội nào thì đại đội đó sẽ bị tấn công và anh sẽ bị thương, năm 1969 anh bị thương trong khi đi Tiền Sát Viên cho đại đội của Trung úy Trương Dưỡng thuộc Tiểu Đoàn 9/ND. Anh được tản thương và tôi vào thế, (Anh bị mất tích năm 1975) vừa mới nhảy xuống hầm thì nghe cổ vắn Mỹ gọi máy bay nên tôi gọi về pháo đội xin ngưng bắn và chuẩn bị cho tôi 1 số điểm cần phải tác xạ sau khi máy bay ra khỏi vùng, một trái

Tiểu Đoàn 9/ND. Anh được tản thương và tôi vào thế, (Anh bị mất tích năm 1975) vừa mới nhảy xuống hầm thì nghe thằng mũi lõ gọi máy bay nên tôi gọi về pháo đội xin ngưng bắn và chuẩn bị cho tôi 1 số điểm cần phải tác xạ sau khi máy bay ra khỏi vùng, một trái khỏi đồ bật lên, phi công báo thấy có 2 quả khỏi đồ như vậy thằng VC đã lấy trái khỏi của mình ném ra, thằng phi công ném 2 quả bom ngay giữa 2 quả khỏi, một trung đội đang căng hàng ngang lạnh đủ, Chuẩn úy Tích Trung Đội Trưởng khóa 26 thủ đức chết ngay tại chỗ, cố vấn Mỹ bị thương, phi cơ vòng lại định vào vùng thả bom lần thứ 2. Sĩ quan cố vấn đại đội tức giận chửi thề đòi bắn máy bay, thế là máy bay bỏ chạy, sau khi di tản thương binh, đại đội của Trung Úy Dương rút ra theo Tiểu Đoàn 9 về Saigon. Toán tiền sát được bàn giao lại cho Tiểu Đoàn 8/ND. Tôi cũng chửi thề nhưng chỉ có 2 thằng đệ tử nghe thôi, máy bay đưa tôi vào vùng của tiểu đoàn 8. Tiểu đoàn vừa mới đánh 1 trận, đang tản thương, Trung tá Nguyễn văn Thọ Tiểu đoàn trưởng (Ông bị VC bắt năm 1971 trong trận Hạ.Lào) đưa tôi qua đi với đại đội của Đại Úy Ngôn “cao bồi” ông chết tại trận An Lộc năm 1972 .Đêm ngày 18-06-1969 VC mở cuộc tấn công vào ngay cổng chánh của tòa thánh Tây ninh nhưng bị địa phương quân và quân Mỹ chặn lại, quân Mỹ họ dùng chiến xa có súng phun lửa đốt cháy VC. Sáng ngày 19-06 đại đội của Đại Úy Ngôn đã có mặt để giải quyết chiến trận,tôi, tiền sát viên pháo binh cho đại đội này không thể xử dụng pháo vì xung quanh toàn giáo hữu Cao Đài. Người cố vấn Mỹ đại đội chạy ra đường điều chỉnh trực thăng Cobra Mỹ bắn thẳng vào mục tiêu và quân Dù thanh toán chiến trường dễ dàng. Sau vài chuyến nhảy trực thăng vận, Tiểu Đoàn 8/ND rút về Sài gòn dưỡng quân, toán tiền sát ở lại tặng phái cho Tiểu Đoàn 6/ND được 1 thời gian ngắn thầy tôi qua Tiểu Đoàn 5/ND, ngủ được 1 đêm an lành, sáng sớm 1 toán nhỏ của Đại Đội 53 ra gỡ mìn và lựu đạn gài trong đêm đặng phái

toán VC đang đi ngơ ngơ vào ngay tuyến phòng thủ, thế thì hai bên nổ súng. Một tháng sau Tiểu Đoàn 5/ND rút về Sài Gòn, toán tiền sát tăng cường cho Tiểu Đoàn

6/ND. Năm 1969 các Tiểu Đoàn nhảy dù cũng như các Tiểu Đoàn pháo binh thay phiên nhau hành quân tối đa một tháng trở về hậu cứ dưỡng quân riêng các toán tiền sát viên vì thiếu người nên tăng phái liên tục mãi những năm sau này khi số lượng TSV dư ra mới theo các Tiểu Đoàn về hậu cứ dưỡng quân và hưởng phước. Bây giờ thì không chịu nổi nữa, quần áo 3 thầy trò rách nát vì những tháng lợi rừng vượt suối, tôi gọi về tiểu đoàn 2 pháo binh/ND la lối ôm sòm trên máy, một ngày gọi 4 lần. Có lẽ vì không chịu nổi nữa nên Đại Úy Nguyễn Văn Lược Tiểu Đoàn phó phái cho 1 toán tiền sát vào thế tôi. Từ vùng hành quân về đến hậu cứ lãnh đồ mới và 4 ngày phép tôi đồng về Sài Gòn ngay.

Hết phép tôi ra vùng hành quân, nhiệm vụ lần này của Lữ Đoàn 1/ND là giữ an ninh cho cuộc bầu cử. Tôi trở về pháo đội A2, mang trung đội pháo binh đóng tại Đồng Xoài thuộc chi khu Đôn Luân, tôi chọn đóng quân bên ngoài chi khu vì trong chi khu đã có 2 khẩu 105 ly diện địa. Đóng quân xong tôi lấy chiếc Dodge chở vài anh em binh sĩ đi thám sát địa thế xung quanh đồng thời ghé chợ xem sinh hoạt, đặc biệt là các trại cura để xin số ván bìa làm công sự phòng thủ.

Một buổi tối Chi Khu xin tác xạ, tôi nghĩ có lẽ thắng pháo binh Chi Khu sợ bắn vào các khu rừng đang khai thác gỗ, nếu mãnh đạn dính vào thân cây sẽ tiêu cái lười cura hơn nữa cha con nó được lệnh không được bắn vào khu khai thác gỗ ? Toán trinh sát của quận do Chuẩn Úy Kháng báo về đã hạ

được 3 thằng VC tại cầu sắt, chỗ này tôi đã thám sát trước đây. Thế thì đạn đi thôi, tôi bắn hết khu rừng có đường xe be vào lấy gỗ cho bỏ ghét, tiếng đạn nổ tóe lửa trên cầu sắt làm tụi trình sát bỏ của chạy lấy người, chạy về tới chi khu vẫn còn nghe pháo binh dù bắn. Sáng sớm hôm sau thằng trình sát vào thu chiến lợi phẩm, ba thằng thợ cưa chết vì xe hư ở trong rừng, sợ muỗi cắn, nên tôi lò mò ra về chết oan. Chuẩn úy Kháng chạy qua nói với tôi bây giờ mới biết pháo binh dù thật ghê gớm mà anh không tin được bắn vừa chính xác vừa nhanh chóng. Nhưng tôi nói cho anh ta biết xác ba thằng thợ cưa không phải pháo binh dù bắn đâu. Sau đó anh mời tôi về nhà làm mai cô em vợ cho tôi, con bé đẹp thì có đẹp, nhà lại giàu nhưng mới học lớp đệ tứ trường Thánh Mẫu Gia đình và nhỏ quá. Tôi phải công nhận mang bộ quân phục nhày dù trên người nó có sức quyến rũ lạ thường, chính cô bồ người Tàu em gái ông chủ hãng sơn Bạch Tuyết nói với tôi.

Đài Tác Xạ chung của một trung đội của Tuấn và một trung đội của Nhẫn một sáng sương mù.

Năm 1970, hai lần hành quân ngắn hạn qua Cambodge đánh vào cục R của bọn VC sau đó rút về nội địa. Năm 1971 phi cơ thả Tiểu Đoàn xuống phi trường Ái Tử (Quảng trị) chuẩn bị qua Lào, cuộc hành quân có tên Lam Sơn 719, toàn Tiểu Đoàn đi đường bộ trên quốc lộ 9 tiến vào Khe Sanh. Trời Khe Sanh dạo tháng 3 còn lạnh lắm, những cây mì to bằng cổ tay, củ mì dài và lớn bằng bắp vế người tôi nghĩ cũng đúng, không ai trồng và phân lấy từ xác VC bị B52 dội năm 1965 và cây

cà phê cũng chín đầy núi rừng.

Từ 11 giờ sáng đến tối sương mù dày đặc mặt trời không thể chiếu xuyên qua lớp sương mù này, đứng khoảng cách 10 thước đã không thấy người và máy bay không thấy đường bốc quân đổ vào Tchepone. Lữ Đoàn 3/ND của Đại Tá Nguyễn Văn Thọ đóng quân ở căn cứ 31 làm đầu cầu cho Lữ Đoàn 2/ND của Đại Tá Trần Quốc Lịch và Tiểu Đoàn 2/PDND đổ vào Tchepone lập căn cứ 21. Vì nhờ sương mù dày đặc và vì VC ham ăn đánh căn cứ 31 quá sớm nên Lữ Đoàn 2 thoát nạn. Lữ Đoàn 2/ND đóng quân ở Lao Bảo giáp ranh với Lào. Hai pháo đội A2 và C2 tiến vào nội địa Nam Lào để yểm trợ cho Tiểu Đoàn 5 và Tiểu Đoàn 11/ND. VC pháo kích trúng đài tác xạ của pháo đội A2, Đại Úy Nguyễn ngọc Triệu pháo đội trưởng bị thương không chịu đi tản, Hạ Sĩ Phụng bị thương nhẹ ở chân và tôi bị trúng ngực nên trực thăng đưa ra Khe Sanh điều trị, được 3 ngày, nằm ngoài Khe Sanh chán quá, ngày nào cũng gặp bác sĩ, cũng chích trụ sinh, tôi leo lên chiếc trực thăng tiếp tế cho pháo đội trở vào gặp Đại úy Triệu ông hét lên- Ở ngoài tiền trạm báo anh vắng mặt, đồ ngu, nhiều người muốn ra anh đâm đầu vô sau đó ông lắc đầu. Tôi nghĩ pháo đội có 3 sĩ quan, vắng mặt 1 người, việc điều động chiến đấu bên ngoài đài tác xạ sẽ rất khó khăn, có thêm 1 người vẫn hơn, căn cứ đóng cố định ăn pháo 130 ly liên miên, chỉ có từ chết đến bị thương thôi chứ ham gì huy chương hay cấp bậc, hơn nữa tôi là Thiếu Sinh Quân mà phải bước theo gương đàn anh chứ. Hai ngày sau pháo đội rút về Khe sanh và trực thăng vận thẳng ra Quảng Trị dưỡng quân, tái bổ xung và lên giải tỏa căn cứ 5 ở Dakto. Lần này Thiếu Tá Bùi đức Lạc thay thế Trung Tá Nguyễn Văn Tường làm Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 2/PBND. Thế là bao nhiêu nón lá bài thơ, kẹo mè xừng, nem ché đặc sản Huế của anh em Nhảy dù mua về tặng cho người thân, người yêu và gia đình vất qua 1 bên để tiếp tục trợ giúp quân bạn chiếm lại căn cứ 5 ở Dakto thuộc Quân Khu 2.

Năm 1972 Tiểu Đoàn đang huấn luyện ở Vạn Kiếp được lệnh trở về hậu cứ chuẩn bị hành quân không vận lên Dakto, máy bay đáp xuống phi trường Cù Hanh (Pleiku) qua ngày hôm sau

di chuyển xuống Dakto bằng đường bộ, trên đường di chuyển ngang qua đỉnh Chu Pao một loạt súng từ trên đỉnh bắn xuống trúng Trung úy Thụy tiền sát viên chết ngay trên xe, thật xui xẻo cho anh. Pháo đội A2 vào vùng đóng ngay giữa căn cứ Charlie của Tiểu Đoàn 11/ND và phi trường Phượng Hoàng nơi đặt Bộ Chỉ Huy nhẹ của Sư Đoàn 22/BB. Nơi đây tôi gặp Ctsq Chuẩn Úy Nguyễn văn Đức (hiện ở Texas) chỉ huy 02 chiếc M113 bảo vệ căn cứ cho pháo đội vừa mới chiếm đóng vị trí. Đêm đầu tiên VC thổi vài trái B40 vào căn cứ vừa mới thiết lập, không làm ai bị thương, vài ngày sau VC bắt đầu tấn công Charlie, pháo đội bắn yểm trợ liên tục theo yêu cầu của tiền sát viên, bắn xong vài tràng lại chạy vào hầm vì lúc này pháo 130 ly của VC đặt bên Lào đã bắn trúng vị trí pháo đội. Khi tôi báo về Tiểu Đoàn 2/PBND ,VC xử dụng súng 130 ly đặt bên Lào bắn qua nhưng chả ai tin bắt đích thân tôi phải mang mảnh đạn ra, lúc này Đại Úy Chân pháo đội trưởng đi phép.

Từ pháo đội ra đến Lữ Đoàn phải đi qua Võ Định nơi đây VC phục kích đoàn xe tải đạn và bắn sẽ khi thấy xe di chuyển từng chiếc nhưng thôi trông vào mệnh trời hơn nữa bà thầy bói nói trận này vô sự, trận tới sẽ bị thương nhẹ yên trí đặt quẻ đi.

Tôi đi lúc VC còn ngủ và trở về pháo đội lúc nó đang ăn sáng nên vô sự. Bây giờ thì VC bắt đầu thí mạng cùi với “song kiêu trấn ải” Tiểu Đoàn 11/ND. Thiếu úy Hoàng văn Trung tiền sát viên Đại Đội nói rất nhỏ -xin bắn tới tấp lên đầu, tôi cho ngay 1

tràng 6 quả và gọi không thấy tiếng anh trả lời, tôi biết anh đã ném máy truyền tin và chạy hoặc bị nó tóm rồi. Kể từ giờ phút này ngừng tác xạ vào Charlie chỉ bắn vu vơ để anh em binh sĩ chạy lạc biết hướng mà rút an toàn về pháo đội. Tôi lại còn bao nhiêu đạn bắn ra tự bảo vệ vì được lệnh ngày mai chuẩn bị di chuyển bằng trực thăng Chinook. Sáng nay 6 chiếc trực thăng vào, Đại úy Chân liên lạc với đám trực thăng Mỹ nó từ chối, họ yêu cầu phải có thang cố vắn nó mới đáp. Lữ đoàn đưa 1 thang Trung úy cố vắn vào, VC thấy trực thăng đáp xuống, ôi thôi 130 ly nó tấp vào vị trí pháo đội liên tục nhưng nó đâu ngờ súng đạn đã kéo ra khỏi vị trí lúc tờ mờ sáng. Thang cố vắn tấp vào một mô đất thờ hồng học, 6 chiếc trực thăng vào móc súng và người ra dưới cơn mưa pháo 130 ly. Lệnh cho Đại úy Chân ra sau cùng với thang cố vắn Mỹ, Trung Úy Tuấn ra trước với súng và nhân viên khẩu đội. Qua ngày sau đáp máy bay về saigon, chuẩn bị vào An Lộc. Pháo đội B2 và C2 vào trước, pháo đội A2 do Đại Úy Chân và Trung Úy Võ văn A sĩ quan tác xạ vào sau. Tôi được lệnh nằm lại Lai Khê căn cứ của sư đoàn 5 /BB chờ có ai bị thương sẽ vào thay. Đang đi lang thang ngoài bãi tiếp tế gặp cô bồ chở thêm 1 cô bạn làm y tá ở bệnh viện Saint Paul từ Saigon lên kiểm người bà con ở Sư Đoàn 5/BB, tổ trác 1 cô bị diarrhea, cô đó bị tào tháo đuổi, tôi thiếu điều phải công cô ta vào nhà vệ sinh của lính, sau khi cho uống vài viên thuốc tôi khuyên họ về Sài Gòn gấp. Khi Đại Úy Minh pháo đội trưởng pháo đội C2 và Trung Úy Tống văn Tùng pháo đội phó bị thương, lệnh của tiểu đoàn bắt tôi vào thay thế. Sáng nay 10 chiếc trực thăng vừa chở đạn vừa chở nhân viên vào tăng cường, tôi lên chiếc trực thăng đầu tiên, con mắt phải bị giật, tôi bỏ xuống chạy ra chiếc thứ 5, sau đó nhảy xuống chạy lên chiếc cuối cùng. Đoàn trực thăng cất cánh, bay được vài phút tôi nghe tiếng nói chuyện và ra dấu của Pilot và xạ thủ, tôi nói với người lính giữ chặt tay cầm, chiếc trực thăng đâm vào ngọn cây thứ nhất “hụt,” ngọn cây thứ 2 “âm” phi cơ

chao đảo và lấy lại thăng bằng quay trở về trong khi tôi hét vào máy truyền tin phi cơ rớt rồi. Sau cùng Trung Úy Đàm quang Nhẫn vào pháo đội C2 móc súng trở ra.

Tiểu đoàn rút ra từ An lộc về tạm đóng quân trong trại Hoàng hoa Thám bổ sung quân số và tân trang súng ống chờ ra chiến trường Quảng Trị.

Tháng 3 năm 1972 tiểu đoàn 2/PBND được không vận từ Saigon ra Huế để tái chiếm tỉnh Quảng Trị nơi năm 1971, sau trận Hạ Lào bạn bè cựu Thiếu Sinh Quân chờ tôi đi thăm cổ thành Đinh công Tráng, ra Huế thăm kinh thành cổ, ghé đò sông Hương thăm em gái tóc thè. Năm nay trở ra Quảng Trị, thành phố năm nào đã bị VC chiếm đóng. Xương máu của anh em Nhảy dù và TQLC đã đổ thật nhiều và cổ thành đã trở thành đồng gạch vụn. Sư Đoàn nhảy dù trách nhiệm phía tây nơi có các căn cứ quan trọng như ANN, Động Ông Đô, Barbara, tôi nhận nhiệm vụ lập một đài quan sát trên một ngọn đồi với trang bị máy viễn kính toàn cảnh có thể thấy được VC đang di chuyển vào căn cứ Barbara và gọi pháo binh 105 ly, 155 ly và 175 ly tác xạ vào mục tiêu VC đang chuyển quân. Một tuần sau Lữ Đoàn sợ VC bắt sống ba thầy trò tôi trên đài quan sát nên tăng cường 1 Đại Đội Biệt Động Quân cho ám. Lúc 06 giờ chiều nay có 2 khẩu 105 ly của pháo đội A2 và 2 khẩu 155 ly tăng cường vào thiết lập vị trí sau lưng tôi và cách khoảng 2 km.

Khoảng 01 giờ sáng đang hút một điều thuốc trong hầm nhìn ra căn cứ pháo binh mới chiếm đóng hồi chiều thấy đạn nổ từ phía tôi vội vàng gọi cho trung úy A, không có ai trả lời biết là bị đặc công đánh, tôi báo cho thằng Biệt Động Quân nằm chung với tôi và gọi máy về Tiểu Đoàn nói Trung Úy A bị

đánh đặc công. Kể từ đó tôi làm liên lạc cho Tiểu Đoàn đến gần sáng ngủ hồi nào không biết đến khi người lính Biệt Động Quân đánh thức tôi dậy (chắc Lữ Đoàn liên lạc với liên đoàn Biệt Động Quân). Câu đầu tiên tôi nghe thiếu tá Nguyễn văn Lước—đm anh ngủ hả. Tôi vội nói mưa suốt đêm, tôi đang thay pin nên không liên lạc được. Lệnh khẩn bỏ đài quan sát, sáng sớm sẽ có xe đón tôi về coi trung đội thể trung úy A bị thương. Một vài người lính tử trận và trung úy A được di tản về Saigon, trung đội về nhập chung với pháo đội, tôi nói với Thiếu tá Nguyễn ngọc Triệu Tiểu Đoàn Phó—tôi mệt mỗi quá rồi. Ông la một trận và thông cảm cho tôi hai ngày phép ra Huế chơi.

Cuối năm 1972 lúc cuộc chiến sắp tàn, hiệp định Paris chuẩn bị ký kết tôi được Thiếu Tá Lước Tiểu Đoàn trưởng Tiểu Đoàn 2/PBND cho đi học khóa Pháo binh trung cấp. Sau gần 5 tháng học ở Dục Mỹ tôi trở về tiểu đoàn. Cuối năm 1973 Thiếu tá Nguyễn ngọc Triệu Tiểu Đoàn Trưởng tiểu đoàn 2 pháo binh đưa tôi ra nắm pháo đội trưởng pháo đội B2/ND thay thế Đại Úy Lư vĩnh Phúc. Năm 1974 vào Đại Lộ (Quảng Nam) yểm trợ các tiểu đoàn nhảy dù tiến chiếm đồi 1062, xương máu của các chiến sĩ nhảy dù đã đổ rất nhiều trên ngọn đồi chiến lược này, con số sĩ quan tiền sát đi cho các đại đội tử trận ít hơn mùa hè năm 1972. Thông thường pháo binh/ND, pháo binh quân lực VNCH và pháo binh Hoa-Kỳ chọn địa thế bằng phẳng để có thể trực xạ 360 độ 1 cách dễ dàng nhưng gặp địch có pháo binh tầm xa thì chết với nó, như mùa hè năm 1972, số đại bác của 3 tiểu đoàn/PBND bị hư hại rất nhiều, cách bố trí đại bác thông thường 3 khẩu trước và 3 khẩu nằm sau xen kẽ của pháo binh VNCH hoặc đóng hình ngôi sao 5 góc có 1 khẩu chuẩn nằm ở trung tâm của ngôi sao khi tác xạ đạn sẽ tập trung trên mục tiêu. Để tránh bị thiệt hại nặng nề cho các pháo thủ cũng như súng 105 ly trong cuộc chiến 1972. Lần này Trung Tá Nguyễn bá Trí Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 1/PBND đã đưa ra cách bố trí đại bác mới, tất cả 6 khẩu 105 ly sẽ được đặt vào chỗ xe

ủi đất ủi nằm ngang giữa lưng đồi, không cao quá mà cũng không thấp quá tránh được pháo 130 ly của VC khi chúng bắn góc xà, khuyết điểm hầu như chỉ bắn được 1 hướng và tản đạn nhiều khi bắn trên mục tiêu.

Đến năm 1975, năm quyết định vận mệnh của 3 pháo đội tác xạ của Tiểu Đoàn 2 Pháo Binh/ND. Con đường đi từ Nha trang xuống Dục Mỹ phải đi qua Trường Pháo Binh. Trường cũ tình xưa, linh tính báo cho tôi biết lần này là lần cuối của

cuộc đời làm pháo thủ, bao nhiêu kỷ niệm hiện về làm nhòa đôi mắt, tưởng tượng những gương mặt đặc biệt cùng khóa căn bản pháo binh, khóa pháo binh trung cấp, các pháo thủ của binh chủng nhảy dù đang vẫy tay chào chúng tôi, họ là những người không may mắn, vắng số trở về nơi đã đào tạo mình trở thành pháo thủ. QL 21 con đường độc đạo từ đèo Phượng Hoàng lên đến đèo M'DRACK gần 40 km hai bên núi đồi trùng điệp. Pháo đội phải tách 2 khẩu do Trung Úy Lê văn Thọ làm Trung Đội Trưởng với quân số chưa đầy 12 người nên khi VC khai hỏa từ bên kia bìa rừng, trung đội tan ngay ,tôi phải dẫn ba người lính xuống phá hủy 02 khẩu súng 105 ly rồi mới trở về pháo đội.

Người tình năm xưa của thời kỳ còn là sinh viên sĩ quan học căn bản pháo binh cũng đang hiện dần trong tôi khi đoàn xe chạy ngang chợ Dục Mỹ, con đường số 3 có tiệm vàng, cứ mỗi buổi chiều ra ăn cơm thường có 1 con bé khoảng 14 tuổi hay đứng nhìn trộm sau lưng tôi khi tôi quay lại mỉm cười thì bỏ chạy một mạch về nhà. Câu chuyện tình nho nhỏ kéo dài hơn nửa năm, ngày mãn khóa tôi bạo gan đến ngay tiệm vàng nói

lời từ biệt nhưng vừa thấy tôi con nhỏ chạy biến vào nhà, thôi cũng tự an ủi chờ vài năm nữa xem sao.

Những ai có học pháo binh ở Dục Mỹ mới biết nỗi buồn tha thiết khi vào quán cà phê nghe bản Đêm Buồn Tỉnh Lẽ, khóa tôi có Ctsq Trần duy Dày, Ngô đức Xuân, Tăng xuân Hải, Nguyễn văn Thảo và Trần anh Tuấn, toàn con nít chưa có người yêu, chưa biết bạn gái ra làm sao, hướng gì nay vào quán gặp cô bán cà phê đẹp mê hồn, tuy cô lớn hơn 1 vài tuổi nhưng đưa nào cũng thèm thuồng mắt cở ra mặt, cô bán cà phê đã có chồng, tóc bói cao, một chút xiu trang điểm nhưng không rõ nét, khi cô bung ly cà phê ra hàng mấy chục cặp mắt ngó vào thân hình cô như tự nói “ Ước gì, đáng cô bán cà phê quá đẹp, nhìn đôi mắt hai mí tròn đen và tròn trắng không gợn tí gân máu , cặp ngực no tròn căng cứng hình như cô đang ở thời kỳ cho con bú . Tôi về nghe mấy anh sinh viên lớn tuổi, vợ con đùm đê luận bàn về đàn bà mới học thêm được đôi điều nhỏ nhỏ.

Năm nay 1975 tôi trở về ghé lại thăm người yêu chưa từng nói được lời nào, nét đẹp thiên thần của cô gái quá tuổi dậy thì, 22 tuổi rồi còn gì , nước mắt ở đâu chảy ướt cả khuôn mặt đẹp, nhạt nhòa son phấn, người lính ngồi ngoài xe ngạc nhiên không dám nhìn. Tôi nghe rõ ràng tiếng gọi Anh Tuấn, sao em biết tên anh? À thì ra bằng tên trên ngực áo nhưng anh chưa biết tên em mà. Gặp nhau lần cuối trước giờ xung trận, linh tính báo trước điềm chẳng lành. Thôi thì chào câu từ già “Anh yêu em nhất đời”

Mũ đỏ Hồng Ngọc Đoàn - NY

